

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget er en genfremsættelse af et i folketingsåret 1990–91 (1. samling) fremsat lovforslag, nr. L 31, se Folketingstidende 1990–91, forhandlingerne sp. 114 og 329, samt tillæg A sp. 955. Lovforslaget blev ikke færdigbehandlet, inden valget blev udskrevet. SF har valgt at fremsætte lovforslaget uændret, således at det kan indgå i Folketingets behandling af regeringens skattelovsforslag. Der er dog indsat ændret ikrafttrædelsesbestemmelse.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Ved vedtagelse af lovforslag nr. L 2 den 28. december 1989, jf. lov nr. 888 af 29. december 1989, indførtes en ny paragraf i ligningsloven, som indebar, at købte vedhængende renter (handelsrenter) ved værdipapirhandel skattemæssigt skal fradrages i det indkomstår, hvori handelen afvikles. Der henvises til Folketingstidende, forhandlingerne sp. 65, 336, 3348, 4086–87, samt til tillæg A sp. 1, tillæg B sp. 219 og 483 og tillæg C sp. 275.

Efter de indtil da gældende regler skulle købte vedhængende renter fremføres til modregning i førstkommande rentekupon, hvilket i visse tilfælde medførte, at fradraget først blev givet i det efterfølgende indkomstår.

SF's lovforslag tilbagefører tilstanden, til før § 5 C blev indsat, idet forudsætningerne for vedtagelsen af den nye § 5 C er fuldstændig bortfaldet, som det bliver påvist i det følgende.

Som begrundelse for ændringen gav ministeren udtryk for ønsket om, at obligationsrenter skulle være et såkaldt gult felt på selvangivelsen, således at skatteyderen ikke behøvede at have besvær med at udfylde punktet, og således, at ligningskontrollen kunne lettes. Det blev derfor fremsat som et forenklingforslag.

SF deler ministerens ønske om, at det pågældende felt bliver et gult felt.

Forslaget var imidlertid – viste udvalgsarbejdet – unødvendigt, idet ministeren allerede havde de nød-

vendige lovgivningsmæssige beføjelser til at sikre, at obligationsrenter blev et gult felt på selvangivelsen. Ministeren havde blot valgt ikke at benytte sin bemyndigelse til at sikre dette. I stedet for et afbureaukratiseringsforslag var der således klart tale om et mer-bureaukratiseringsforslag, som alene i det forhold, at det opmuntrer til skattetækning, nødvendiggør, at ligningsmyndigheden holder et ekstra vågent øje med omgælder i form af de såkaldte lukkede arrangementer.

Under udvalgsbehandlingen af ændringsforslaget advarede bl.a. Advokatrådet mod ændringen. Advokatrådet anførte, at forslaget »vil . . . åbne muligheder for skattetækning«. Advokatrådet foreslog derfor indsat en bestemmelse, der skulle begrænse, hvor stor en rentepost man kunne købe sig til. Advokatrådet fremførte, at det forhold, at køber og sælger i teorien behandles symmetrisk, ikke var tilstrækkeligt til at forhindre skattetækning, idet forholdet ofte vil være dette, at sælger vil være næringsdrivende med omsætning af obligationer m.v. som erhverv og derfor pligtig til at foretage fuld periodisering. Hvor værdipapirerne købes af en sådan næringsdrivende, er der ingen symmetri. Advokatrådet foreslog derfor, at fradraget for vedhængende renter skulle maksimeres.

Under udvalgsbehandlingen blev det påvist, at § 5 C giver mulighed for, at skatteyder kan udskyde betaling af skatten ét år ved køb af obligationer med vedhængende renter ultimo året – efterfulgt af et modsvarende salg primo det efterfølgende år. Ministeren mente imidlertid ikke, at en sådan konstruktion kunne betale sig på grund af udgifterne ved køb og salg, og anså det »ikke for sandsynligt, at lovforslaget vil åbne op for skattetækning«. Med en række regneeksempler »dokumenterede« ministeren, at det ikke kunne betale sig for en »almindelig« skatteyder at spekulere i den nye regel for lånte penge. Derimod ville en skatteyder med stor kapitalindkomst og en skatteyder, der i kraft af stor formue rammes af det vandrette skatteloft, kunne udnytte de nye regler til skattetækning, ligesom en almindelig skatteyder kunne spekulere i reglen, såfremt vedkommende har frie midler at investere for.